

A njegova sivka? Kje je sedaj sirotica, kako neki bodo šele z njo kruto ravnali! Take in podobne misli so ga mučile in pozabil je celo na lakoto in žejo.

Dolgo pot so že prehodili, ko so se za ovinkom pokazale velike hiše. Mihec se je zdrznil in začudeno oziral. Toliko in tako velikih hiš še nikoli ni videl. Saj so vse bile višje in večje kakor domače župnišče. In koliko ljudi je bilo tu! Kakor da bi zvonil plat zvona, tako naglo se je cesta napolnila z radovedneži. Vsi so kazali nanj in živo razpravljali. Kaj, tega seveda Mihec ni slišal. In dobro je bilo, da ni slišal. Zakaj iz nedolžne muhe je zrasel silen slon. Od ust do ust so se širile najstrašnejše novice. Ubogi Mihec, kmalu ni bil le požigalec, ampak tat in ropar je postal. Nekateri so celo točno vedeli, da je nocoj ubil svojo lastno mater! Kako bi bilo Mihcu pri duši, če bi vse to slišal! A vendar, toliko je bral iz njih pogledov, da ne mislijo nič lepega o njem in silno mu je bilo težko. (Dalje.)

Ang. Tavčar

Jezuščkov kruh

Ilustriral O. Gaspari

Sveta družina se je vračala iz pregnanstva v Egiptu v domovino. Sveti Jožef je vztrajno hodil peš in vodil oslička. Jezušček in Marija sta pa del pota jezdila, del pota pa tudi hodila peš. Toda Jezušček se je hitro utrudil, saj je bil tedaj še prav majhen deček in cesta je bila trda. Preko dneva so se hranili z raznimi sadeži, večerjo, prenočišče in zajtrk so dobili pri dobrih ljudeh.

Pozno jeseni jih je pot privedla do visoke gore. Morali so navkreber. Toda vrhu gore je bil sneg. Jožef bi že nekako hodil, dasi je bil že zelo utrujen od dolgega pota, ali kako naj otrok in Marija potujeta v snegu in mrazu.

Ne, ne morejo dalje. Tu morajo preživeti zimo in počakati pomladi.

Krenili so v bližnjo vas in Jožef je hodil od hiše do hiše ter iskal stanovanje. Bogat posestnik jih je sprejel. Blizu svoje hiše je imel staro prazno bajto, tam se lahko naselijo. Najemnino mu bo Jožef odslužil z raznimi mizarškimi deli.

Skromno se je preživljala sveta družina. Jožef je pridno delal gospodarju za najemnino in poleg tega prislужil pri ostalih vaščanih še za hrano in drva in krmo za oslička. Marija je pa predla bogatejšim kmeticam predivo in volno. Jezušček je bil večinoma doma, le včasih je odšel h gospodarjevim, da se je igral z otroki. Domači so imeli tujega dečka radi. Bil je tih in prijazen in kadar je bil pri njih, so bili domači otroci zelo pridni.

Ko je prišel na dan pred božičem, pred praznikom svojega rojstva, zopet h gospodarjevim, je gospodinja delala kruh. Polagala je hlebe v peharje, ki so bili razvrščeni po klopi okoli peči. Nazadnje je napravila še za vsakega otroka majhen hlebček. Jezušček, ki je stal zraven, si je tudi zaželel kruha in je zaprosil:

»Teta, prosim, naredite še meni hlebček.«

Žena je ustrega želji, a ker je bila precej skopa, je določila zanj najmanjši hleb.

Kruh so dali v peč. Žena ga je vsajala, otroci so ji nosili hlebe pred peč. Svoj hlebček je nesel Jezušček sam in preden je žena hlebček vsadila, ga je blagoslovil.

Nato se je igral z otroki v izbi pri topli peči in čakal, da bo kruh pečen.

Ko je žena odprla peč, da bi pobrala kruh iz nje, ni bilo več Jezuščkovega hlebčka. Na tistem mestu, kjer je bil prej hlebček, je bil sedaj velik hleb, večji in lepši kot vsi drugi. Žena se je čudila in škoda se ji je zdelo dati otroku tako velik hleb, zato mu ni dala nič. Odpravila ga je z besedami: »Tvoj hlebček se je izgubil, ni ga. Prihodnjič ga dobiš, spečem ti drugega.«

Jezušček je žalosten odšel. A ni bil žalosten zato, ker ni dobil hlebčka, ampak v srčku mu je bilo hudo, ker je bila žena skopa in trdega srca.

Ko so drugič pekli, bilo je prav zadnji dan leta, jih je božji otrok zopet obiskal. In kot prvič, je tudi sedaj poprosil za hlebček. Žena ga je napravila in Jezušček ga je zopet blagoslovil. Preden ga je dala v peč, ga je z zarezi zaznamovala, da ga bo poznala, če se zopet spremeni.

In res: ko je odprla peč, je bil na mestu hlebčka zopet velik hleb. Čudila se je in borila sama s seboj, ali bi dala hleb ali ne. In končno je zopet zmagala skopost in Jezušček je tudi zdaj odšel žalosten domov brez hlebčka

Še enkrat je obiskal gospodarjeve, ko so pekli. Bilo je k prazniku sv. Treh kraljev. Tokrat je vzela gospodinja prav malo testa in je napravila za Jezuščka zelo majhen hlebček. A ko je bil pečen, je bil zopet večji in lepši kot vsi drugi. Tesno je postalo ženi v duši in strah jo je obšel, ko je že tretjič videla, kakšne skrivnostne moči so v tem otroku. Tuji otrok je stal ob njej, ko je jemala kruh iz peči, in jo je gledal. Čudna milina in dobrotta je sijala iz njegovih oči in ji segala v srce, da je postalo mehko in toplo. Otrok se ji je zasmilil in brez oklevanja mu je dala veliki hleb. Jezušček ga je vesel nesel domov, vesel, ker je ženino srce postalo dobro.

Spomladi, ko je sneg skopnel in so bila pota suha, se je sveta družina odpravila dalje. V spomin na božje popotnike pa je ostal Jezuščkov kruh poprtnjak, ki ga spečejo gospodinje vsako leto o božiču. Tri svete večere mora ležati na mizi, da ga božje Dete trikrat blagosloví, in nihče ga ne sme načeti in jesti prej kot na praznik svetih Treh kraljev. Tedaj pa dobi vsak svoj košček. Ljudje in živali. Gospodinja mora skrbeti, da dobi od poprtnjaka tudi siromak svoj kos, ker le tedaj ostane Jezuščkov blagoslov v hiši.

